

Capítol 1

ABANS D'AQUELLA NIT, no havia vist mai en Lucas. Era com si no existís, però, de sobte, vaig començar a trobar-me'l pertot arreu.

M'acabava d'escaquejar de la festa de Halloween, que encara estava en ple apogeu. Mentre caminava fent zigzagues entremig dels cotxes que atapeïen l'aparcament que hi ha darrere de la residència de la germandat del meu ex, vaig enviar un missatge a la meva companya d'habitació. Feia una nit preciosa i càlida, típica de començament de tardor al sud. Pels finestrals oberts de l'edifici, sortia la música a tot volum i arribava fins a l'altra banda del carrer, esquitxada de rialles ocasionals, repetes de borratxos i crits de gent que demanava *chupitos*.

Aquella nit em tocava conduir a mi. Tenia la responsabilitat de tornar l'Erin sencera i en bones condicions a la nostra residència, que és a l'altra punta del campus; era igual que no pogués aguantar ni un minut més en aquella festa. Al missatge li deia que em truqués o m'avisés quan volgués marxar. Tenint en compte que ella i en Chaz, el seu nòvio, ballaven arrapats i xops de tequila abans de pujar entrebancant-se cap a la seva habitació, m'hauria

estranyat molt que em truqués abans de demà. Se m'escapava una rialleta només de pensar la vergonyosa desfílada que hauria de fer des del porxo del davant fins a la meva *furgo*, si al final em trucava.

Vaig clicar «enviar» mentre remenava dins la bossa buscant les claus. Una nuvolada tapava la lluna i la claror que sortia de les finestres de l'edifici era massa lluny per il·luminar el fons de l'aparcament. Hi anava a les palpen-tes. Mentre engegava un reneç perquè m'havia punxat la punta d'un dit amb un portamines, talonejava furiosament amb les meves sabates de taló d'agulla —estava gairebé segura que m'havia fet sang—. Quan, per fi, vaig trobar les claus, em vaig xumar el dit, que tenia un lleuger regust metàl·lic, o sigui que m'havia fet un tall.

—Només em faltava això! —vaig murmurar mentre obria la porta de la *furgo*.

Durant els segons successius, vaig estar massa desorientada per entendre què passava. Acabava d'obrir la porta i, de sobte, jeia bocaterrosa damunt del seient, sense alè i immòbil. Vaig forcejar per aixecar-me, però no podia, perquè el pes que tenia al damunt era massa feixuc.

—El vestit de dimoniet t'afavoreix, Jackie. —La veu farfallejava, però m'era familiar.

El meu primer pensament va ser dir-li «No em diguis Jackie», però vaig deixar córrer l'objecció en favor del terror quan vaig sentir una mà que m'apujava la faldilla —que ja era prou curta—. No podia moure el braç dret perquè estava atrapat sota el meu cos. Vaig clavar les ungles de la mà esquerra al seient, al costat de la meua cara, provant d'incorporar-me, però la mà que em tocava la pell nua de la cuixa va sortir disparada i em va aferrar el canell. Vaig fer un xisclé quan em va cargolar el braç darrere l'esquena i el va subjectar fermament amb l'altra

mà. Em va pressionar la part de dalt de l'esquena amb l'avantbraç. No em podia moure.

—Deixa'm anar, Buck! Deixa'm! —La veu em tremolava, però vaig provar de donar a l'ordre un to tan autoritari com vaig poder. L'alè li feia pudor de cervesa, tot i que la seva suor encara era més pudenta, i vaig sentir unes arcades que em pujaven i baixaven per l'estómac.

Amb la mà lliure em tornava a tocar la cuixa esquerra, repenjava tot el seu pes a la meva part dreta i em cobria completament. Els peus em penjaven per la porta oberta de la *furgo*. Vaig provar d'apujar un genoll per posar-lo sota meu, però ell es va riure dels meus patètics esforços. Quan va ficar les mans entre les meves cames eixarrancades, vaig xisclar i les vaig voler tancar, però ja era massa tard. Em vaig regirar i retorçar. Primer me'l vaig voler treure del damunt, i després, quan em vaig adonar que era massa corpulent per a mi, vaig començar a suplicar.

—Para, Buck. Sisplau. Estàs borratxo i demà te'n penediràs. Per l'amor de Déu!

Em va ficar un genoll entremig de les cames i l'aire em va fregar els malucs nus. Llavors vaig sentir l'inconfusible soroll d'una cremallera i quan vaig passar de la súplica racional als plors —No-no-no-no...—, em va fer una riulla a l'orella. Sota el seu pes no podia aplegar prou aire per cridar, i la meva boca, aixafada contra el seient, esmorteïa qualsevol protesta. Mentre forcejava inútilment, no em podia creure que aquest tio, que feia més d'un any que coneixia, que no em va faltar mai al respecte mentre sortia amb en Kennedy, m'estigués agredint dins de la meva *furgo*, al fons de l'aparcament de la residència de la germandat.

Em va estirar els pantis fins als genolls i, entre els seus esforços per abaixar-los del tot i els meus renovats esfor-

ços per escapar-me'n, vaig sentir que el fràgil teixit de les mitges s'esquinçava.

—Hosti, Jackie, ja m'ho pensava que tenies un cul espectacular, però, collons, nena, em quedava curt!

Em va tornar a ficar una mà entremig de les cames i va alçar el seu pes tot just un segon, però en vaig tenir prou per agafar aire i xisclar. Llavors em va deixar anar el canell, em va engrapar la part del darrere del cap i em va enfonsar la cara al seient de cuir fins que em vaig quedar en silenci, perquè amb prou feines podia respirar.

Ara tenia el braç esquerre lliure, però no em servia de res. Amb la mà vaig fer palanca contra el terra de la *furgo* i vaig empènyer, però els meus músculs, masegats i adolorits, no m'obeïen. Vaig sanglotar amorrada a la tapissèria; les llàgrimes i la saliva se'm barrejaven sota la galta.

—Sisplau, no ho facis! Sisplau! Déu meu! Para! Para! Para!... —Em rebotava aquell so tan dèbil de la meua veu impotent.

Va alçar el seu pes de damunt meu un instant —no sabia si havia canviat d'idea o si s'hi col·locava més bé—, però no vaig esperar a esbrinar-ho. Retorçant-me i empenyent les cames cap amunt, vaig notar que els meus talons d'agulla esquinçaven el delicat cuir del seient mentre m'impulsava cap a l'altre costat i buscava el mànec de la porta. Em va pujar la sang a les orelles mentre el meu cos es preparava per a una lluita sense quarter o la fugida. I, de sobte, vaig parar en sec, perquè en Buck ja no era a la *furgo*.

D'entrada, no entenia per què estava palplantat davant la porta i em donava l'esquena. Llavors, de sobte, el seu cap es va girar. Dues vegades. Es va abraonar salvatgement contra alguna cosa, però els seus punys no tocaven res. Fins que no va petar d'esquena contra la *furgo*, no vaig veure contra què —o qui— lluitava.

El tio no va apartar la mirada d'en Buck mentre li clavava un parell de cops de puny potentíssims a la cara i saltava a un costat mentre lluitaven en cercle i en Buck li etzibava uns quants ganxos inútils amb el nas rajant sang. Al final, en Buck va acotar el cap i es va llançar cap endavant com un toro, però aquest esforç va ser la seva perdició, perquè el desconegut li va girar la mandíbula amb un *uppercut*. El mentó d'en Buck va anar cap enlaire i llavors el va rebre un cop de colze a la temple. Va tornar a xocar amb el lateral de la *furgo* i va provar d'investir el desconegut per segona vegada. Com si aquell combat fos una coreografia, l'altre va agafar en Buck per les espatlles, el va estirar cap endavant amb violència i li va clavar un cop de genoll sota el mentó. Llavors en Buck es va desplomar a terra, gemegant i reculant.

El desconegut va mirar cap avall, amb els punys tancats, els colzes lleugerament doblegats, preparat per clavar un altre cop si calia. Però no va fer falta. En Buck estava mig inconscient. Vaig recular cap a l'altra porta, respirant fort i cargolada com un cabdell, ja que el xoc havia reemplaçat el pànic. Em penso que vaig somicar, perquè els seus ulls van buscar els meus. Va apartar en Buck d'un cop de bota, va obrir la porta i va mirar a dins.

—Estàs bé? —Parlava en veu baixa, amb delicadesa. Jo volia dir que sí. Volia assentir. Però no podia. No, no estava gaire bé.— Trucaré a la policia. Necessites un metge o només la policia?

Em vaig imaginar la policia del campus arribant allà i la gent de la festa que sortiria de l'edifici quan sentissin les sirenes. A més de l'Erin i en Chaz, hi tenia molts més amics, a la festa: més de la meitat eren menors d'edat que bevien. Si la bòfia feia una batuda a la festa, seria culpa meva. I em convertiria en una pària.

Vaig fer que no amb el cap.

—No truquis. —Tenia la veu enrogallada.

—Que no truqui a una ambulància?

Em vaig escurar la gola i vaig fer que no amb el cap.

—No truquis a ningú. No truquis a la policia.

Es va quedar amb la boca oberta i va observar tota l'amplada del seient.

—No sé si ho he entès bé. Aquest desgraciat ha intentat violar-te... —Aquella paraula tan lletja em va fer encongir.— I em dius que no avisi la policia? —Va tancar la boca de cop, va brandar el cap i em va tornar a mirar.— Que potser he interromput una festa privada?

Vaig esbufegar i els ulls se'm van omplir de llàgrimes.

—N-no. Però l'únic que vull és tornar a casa.

En Buck va gemegar i es va posar de panxa enlaire.

—Collooons! —va dir, sense obrir els ulls; en tenia un d'inflat i tampoc no l'hauria pogut obrir.

El meu salvador el va observar, movent la mandíbula. Va girar el coll a l'esquerra i a la dreta. Després va arronsar les espatlles.

—Tu mateixa. T'hi acompanyo.

Vaig fer que no amb el cap. M'havia escapat pels pèls d'una agressió i no pensava cometre la bestiesa de ficar-me al cotxe d'un desconegut.

—No cal, ja puc conduir —vaig dir amb veu aspra. Els meus ulls van volar cap a la bossa, entaforada al compartiment del mig, amb tot el contingut escampat per terra al costat del conductor. Ell va mirar cap avall i es va ajupir a recollir les meves claus d'aquell munt d'efectes personals.

—M'imagino que abans estaves buscant les claus. —Les va fer balancejar entre els dits i llavors em vaig adonar que no m'hi havia acostat ni un mil·límetre.

Em vaig llepar el llavi i vaig sentir el regust de sang per segona vegada aquella nit. Em vaig acostar a la tènue claror del llumet del sostre i, prudentment, em vaig abaixar la faldilla. Vaig tenir un rodament de cap quan finalment vaig prendre consciència del que havia estat a punt de passar-me. Les mans em tremolaven quan li vaig agafar les claus.

Arrufant les celles, va empresonar les claus dins del puny i va apartar el braç cap al seu costat.

—No puc permetre que condueixis. —Per la seva expressió, vaig deduir que tenia la cara com un cromó.

Vaig parpellejar amb la mà estesa cap a les claus que m'acabava de confiscar.

—Què? Per què?

Va enumerar tres motius amb els dits.

—Tremoles, això deu ser un efecte secundari de l'agressió. No tinc ni idea de si estàs ferida. I segurament has begut.

—Ni gota! —vaig replicar—. Avui em tocava conduir. Va alçar una cella i va mirar al seu voltant.

—I es pot saber a qui havies de portar a casa? No és per res, eh, però si t'hagués acompanyat algú, no hauries corregut cap perill aquesta nit. En canvi, t'has ficat en un aparcament fosc com una gola de llop, tota sola, sense fixar-te gens en el que tenies al voltant. Déu n'hi do, quina tia més responsable!

De sobte, em vaig empenyar terriblement. Estava empenyada amb en Kennedy, que feia dues setmanes m'havia trencat el cor i aquesta nit no era amb mi per acompanyar-me sana i estalvia fins a la *furgo*. Empenyada amb l'Erin per haver-me enredat per anar a aquella estúpida festa, i encara més empenyada amb mi per haver-m'hi avingut. Estava furiosa amb aquell imbècil se-

miinconscient que bavejava i sagnava estirat al terra de formigó a unes quantes passes de mi. I estava rabiosa amb el desconegut que retenia les meves claus mentre m'acusava d'imprudent i eixelebrada.

—O sigui que és culpa meva que m'hagi agredit? —Tenia la gola en carn viva, però vaig forçar la veu malgrat el dolor.— És culpa meva que no pugui anar caminant d'una casa fins a la meva *furgo* sense que un de vosaltres intenti violar-me? —Li vaig rebotar la parauleta perquè s'adonés que no podia suportar aquella acusació.

—«Un de vosaltres», dius? No deus voler dir que em compares amb aquest mitjamerda, oi?! —Va assenyalar en Buck sense deixar de mirar-me.— Jo no tinc res a veure amb ell. —Llavors em vaig fixar en l'anella de plata que li travessava la part esquerra del llavi inferior.

Genial! Era en un aparcament, tota sola, amb un desconegut amb un pírcing al llavi i molt ofès, que encara retenia les claus del meu cotxe. Ja no em podia passar res més, aquella nit! Em va sorgir un sanglot de la gola mentre provava de mantenir un posat digne.

—Em tornes les claus, sisplau? —Vaig allargar la mà confiant que ja no tremolés tant.

Va empassar-se la saliva i em va observar. Jo li vaig mirar aquells ulls clars. Amb aquella llum tan tènue no podia veure bé de quin color eren, però contrastaven agressivament amb els cabells negres. Em va contestar en un to de veu més suau, menys hostil.

—Vius al campus? Deixa'm que condueixi jo. Després tornaré caminant i recolliré la moto.

Ja no tenia esma per lluitar més. Vaig assentir i em vaig inclinar per treure del mig la meva bossa. Em va ajudar a recollir el pintallavis, el moneder, tampons, clips, bolis i llapis que hi havia escampats per terra i ho vam

ficar tot a dins. L'últim que va recollir va ser un paquet de condons. Va estossegar i me'l va donar.

—No són meus —vaig dir, reculant una mica.

Ell va arrufar les celles.

—N'estàs segura?

Vaig prémer la mandíbula amb força per no tornar a enfurismar-me.

—Seguríssima!

Va donar un cop d'ull a en Buck.

—Malparit! Devia voler... —Em va mirar als ulls i després va tornar a mirar-lo a ell, enfadat.— D'això... amagar les proves.

No hi volia ni pensar. El desconegut es va entaforar el paquetet quadrat a la butxaca de davant dels texans.

—Els llençaré. No els recuperarà, en pots estar segura. —Encara tenia les celles arrufades quan em va tornar a mirar mentre pujava a la *furgó* i l'engegava.— Segur que no vols que avisi la policia?

Vam sentir una rialla que provenia de la porta del darrere mentre jo assentia. Emmarcat ben bé al mig de la finestra central, en Kennedy ballava abraçat a una noia que duia un vestit de gasa blanca escotat, amb ales i un halo. Genial! De conya!

En algun moment del meu forcejament amb en Buck, havia perdut la diadema amb les banyes de dimoni que l'Erin m'havia col·locat al cap, mentre jo seia al llit remugant que no volia anar a aquella estúpida festa de disfresses. Sense aquell accessori, jo només era una noia amb un vestit vermell de lluentons, molt arrapat, que en altres circumstàncies no m'hauria posat ni morta.

—N'estic segura.

Els fars van il·luminar en Buck quan vam fer marxa enrere per sortir de l'aparcament. Es va tapar els ulls amb

una mà i va rodolar de costat per provar d'asseure's. Li vaig poder veure el llavi partit, el nas aixafat i l'ull inflat fins i tot des d'aquella distància.

Sort que no era jo qui tenia les mans al volant. Segurament l'hauria atropellat.

Li vaig dir el nom de la meva residència quan me'l va preguntar, i em vaig posar a mirar per la finestra del passatger, incapaç de pronunciar ni una sola paraula més mentre serpentejàvem pel campus. Em vaig arraulir en una autoabraçada de camisa de força, provant de dissimular les tremolors que m'estremien cada cinc segons. No volia que ho veiés, però no les vaig poder aturar.

L'aparcament de la residència era gairebé ple, totes les places que hi havia prop de la porta estaven ocupades. Va deixar la *furgo* en un espai que hi havia a la part del darrere, en va sortir d'un salt i va donar la volta per recollir-me, mentre jo baixava pel costat del passatger. Fent tentines, amb les cames que em feien figa i a punt de desmaiar-me, li vaig agafar les claus després que activés el tancament de seguretat del cotxe, i el vaig seguir fins a l'edifici.

—Em dones la teva targeta? —em va demanar quan vam arribar a la porta.

Les mans em tremolaven mentre obria la solapa de la bossa i en treia la targeta. Quan me la va agafar d'entre els dits, em vaig fixar que tenia sang als artells.

—Ai, Déu meu! Estàs sagnant!

Es va mirar la mà i va fer que no amb el cap.

—No. La sang és seva. —Va prémer els llavis i es va girar per passar la targeta per la ranura d'accés de la porta, i jo rumiava si em pensava seguir a dins. No creia que pogués resistir gaire estona més.

Després d'obrir la porta, em va tornar la targeta. Amb

la llum del vestíbul li vaig poder veure més bé els ulls, que eren d'un color blau gris que destacava per sota de les celles baixes.

—Segur que estàs bé? —em va preguntar per segona vegada, i vaig sentir que tota la cara se m'arrugava.

Amb el cap cot, vaig entaforar la targeta a la bossa i vaig assentir inútilment.

—Sí, estic bé. —Mentida!

Va fer un esbufec d'incredulitat mentre es passava una mà pels cabells.

—Vols que avisi algú?

Vaig fer que no amb el cap. Necessitava pujar a la meva habitació per poder-m'hi desplomar.

—No, gràcies. —Vaig passar pel seu costat amb molt de compte de no fregar-li el cos, i em vaig dirigir cap a les escales.

—Jackie! —em va cridar fluixet, sense moure's del llindar. Vaig mirar enrere, aferrada a la barana, i els nostres ulls es van trobar.— No ha estat culpa teva.

Em vaig mossegar el llavi i vaig assentir abans de girar-me i córrer escales amunt. Els talons de les sabates picaven els esglaons de formigó. Al replà del segon pis, em vaig aturar en sec i em vaig tombar a mirar cap a la porta. Se n'havia anat.

No sabia com es deia, no recordava haver-lo vist abans, i encara menys haver sortit amb ell. Me'n recordaria, d'aquells ulls tan estranyament clars. No tenia ni idea de qui era... i m'havia cridat pel nom. No pel nom de la targeta —Jacqueline—, sinó que m'havia dit Jackie, el sobrenom amb què tothom em coneixia des que en Kennedy em va rebatejar, el penúltim any d'institut.

* * *

Dues setmanes abans...

—Vols pujar o quedar-te? L’Erin s’estarà amb en Chaz, aquest cap de setmana... —el meu to de veu era juganer, cantussejat—, perquè el seu company d’habitació és fora. És a dir, que... estaré soleta.

A en Kennedy i a mi ens faltava un mes per al nostre tercer aniversari. No calia fer-se la tímida. Últimament, a l’Erin li havia agafat per dir-nos que semblàvem un matrimoni d’avis. I jo sempre li contestava:

—Gelosa! —I ella m’ensenyava el dit.

—Ah, doncs sí. Pujaré una estoneta. —Amb una mà, es va fer una frega al clatell mentre entrava a l’aparcament de la residència i buscava un lloc per aparcar. Tenia una expressió inescrutable.

Vaig sentir unes fiblades d’angoixa al pit, i vaig empassar-me la saliva abans de preguntar-li:

—Estàs bé? —Per a ell, fregar-se el clatell era un senyal inequívoc d’estrès.

Em va donar un cop d’ull ràpid.

—Sí, és clar.

Va aparcar el seu BMW al primer forat que va trobar lliure, entre dos remolcs. Ell mai, mai de la vida deixava el seu estimat cotxe d’importació en un espai tan estret. Les rascades a la porta el posaven com una moto. N’hi passava una de grossa. Jo ja sabia que estava preocupat pels imminents exàmens parcials, sobretot el d’àlgebra i trigonometria. I, a més, la seva germandat organitzava una festa mixta l’endemà a la nit. Era una gran bestiesa fer-la el cap de setmana abans dels parcials.

Vaig obrir la porta de la residència amb la targeta i vam anar cap a l’escala del darrere. Sempre em feia por pujar per allà quan estava sola. Però, amb en Kennedy

amb mi, l'únic que notava eren unes parets tronades amb tot de xiclets enganxats i aquella pudor acre de florit. Vaig pujar corrent l'últim tram i vam arribar al replà.

Em vaig tombar per mirar-lo mentre obria la porta, i vaig brandar el cap quan vaig veure el magnífic dibuix d'un penis que algú havia fet a la pissarra acrílica que l'Erin i jo utilitzàvem per deixar-nos notes l'una a l'altra o als nostres companys. A les residències mixtes, la gent no era tan madura com pretenien les webs de les universitats. De vegades em feia l'efecte que vivia amb una colla de nens de dotze anys.

—Demà podries trucar i dir que estàs malalt, eh? —Li vaig posar una mà al braç.— Queda't amb mi, ens amargem i dedicarem el cap de setmana a estudiar, encarregar menjar... i a altres activitats menys estressants...

Vaig fer un somriure maliciós. Ell es mirava les sabates.

Els batecs del cor se'm van accelerar i, de sobte, em va envair una onada de calor. Hi havia alguna cosa que no anava gens alhora. Volia que ho aboqués, fos el que fos, perquè el meu pensament no parava d'inventar-se possibilitats alarmants. Feia tant de temps que no havíem tingut cap problema ni baralla greu, que estava completament desorientada.

Va travessar l'habitació i es va asseure a la cadira del meu escriptori —no al llit.

M'hi vaig acostar i els nostres genolls van xocar; volia que em digués que estava de mal humor o preocupat pels imminents parcials. El cor em bategava a tota màquina; li vaig posar una mà a l'espatlla.

—Kennedy...

—Jackie, hem de parlar.

El batec del pols que sentia a les orelles va augmentar a mil per hora, i la mà que li tenia posada a l'espatlla em

va caure. La vaig recollir amb l'altra i em vaig asseure al llit, a un metre d'ell. Tenia la boca tan seca que no podia empassar-me la saliva, i encara menys parlar.

Va callar i va evitar mirar-me durant uns minuts que se'm van fer eterns. Al final, va alçar la mirada cap a mi. Se'l veia molt trist. Ai, Déu meu! Ai, Déumeudéumeudéumeu!

—Últimament... he tingut... problemes. Amb altres noies.

Vaig parpellejar. Sort que estava asseguda, perquè si hagués estat dreta les cames m'haurien fet figa i hauria caigut a terra.

—Què vol dir això? —vaig preguntar amb una veu esquerdada—. Què vol dir «problemes» i «altres noies»?

Va fer un sospir profund.

—No vull dir «això», no ben bé. Vull dir que no he fet res. —Va tombar la cara i va tornar a sospirar.— Però em penso que m'agradaria fer-ho.

«Què punyeta...?».

—No ho entenc. —El meu cervell treballava frenèticament per trobar la millor explicació possible, però totes les alternatives que se m'ocorrien eren una merda.

Es va aixecar i va caminar amunt i avall per l'habitació un parell de vegades abans de plantar-se a mig camí de la porta i de mi.

—Ja saps que per a mi és molt important fer la carrera de dret i política.

Vaig assentir, encara en silenci, esforçant-me per mantenir una aparença digna.

—Ja saps que nosaltres també tenim una germandat, oi?

Vaig tornar a assentir, recordant que em vaig preocupar una mica quan se'n va anar a viure a la residència de

la germandat. Però es veu que no me'n vaig preocupar prou.

—És que hi ha una noia... és a dir, un parell de noies, que... d'això...

Vaig provar de parlar en un to racional i equilibrat.

—Kennedy, això no té cap ni peus. Què vols dir? Que t'hi has enrotllat o que ho vols fer?

Em va mirar directament als ulls perquè no hi hagués cap malentès.

—Ho vull fer.

Tant per tant, m'hauria pogut clavar un cop de puny a l'estómac, perquè el meu cervell es negava a assimilar les paraules que m'acabava de dir. Una agressió física sí que l'hauria entès.

—Com s'entén això? Què punyeta vol dir que «ho vols fer»?!

De sobte, es va aixecar de la cadira, va anar cap a la porta i en va tornar —quatre metres de distància.

—A tu què et sembla que vull dir? Ostres! No m'ho facis dir amb totes les lletres!

Em vaig quedar bocabadada.

—Per què no? Digue-ho! Si t'imagines que ho fas, per què coi no ho has de dir? I això què té a veure amb la teva futura carrera?

—És el que et volia explicar. Mira, tothom sap que un dels pitjors errors que pot cometre un candidat o un representant elegit és trobar-se immers en un escàndol sexual. —Els seus ulls van enfocar els meus amb aquella expressió que feia als debats.— Sóc humà, Jackie, i si ara reprimeixo el meu desig de promiscuïtat, o digue-n'hi com vulguis, possiblement el tornaré a tenir més endavant. I si el satisfag llavors, em carregaré la carrera. —Va obrir les mans amb un gest d'impotència.— No tinc altre

remei que desfogar-me mentre ho puc fer sense destrossar el meu futur estatus professional.

Vaig pensar: «Jo al·lucino, això no és real. El meu nòvio de fa tres anys em deixa per poder follar alegrement i sense conseqüències amb les seves companyes d'universitat». Vaig parpellejar repetidament i vaig provar de respirar fondo, però no vaig poder. No hi havia oxigen a l'habitació. El vaig observar en silenci.

Va prémer la mandíbula amb força.

—Ja veig que no ha estat una bona idea. Jo et volia deixar bon rotllo, però ja m'adono que no és gaire fàcil.

—I aquesta és la teva versió de deixar-me de bon rotllo? Deixar-me tirada per follar amb unes altres ties? Sense sentiment de culpa? Et penses que és seriós, això?!

—Com un funeral.

L'últim que recordo haver pensat abans d'agafar el manual d'economia i tirar-l'hi pel cap va ser: «Com se li ha ocorregut una comparació tan bèstia en un moment com aquest?!».